

Nina Blom (Pseudoniem): 'Je bent een verschrikkelijk kind' Veertien jaar ziek gemaakt door haar eigen moeder. Uitgeverij Personalia, Leens 2011. ISBN: 9789079287130. (Syndroom van Münchausen by Proxy(MbP)/ posttraumatische stressstoornis (PTSS)/ED/1) Zie ook <http://www.uitgeverij-personalia.nl>

Soort boek/ziekte/stijl: Egodocument van 240 pagina's waarin Nina Blom schrijft over haar jeugd waarin zij gemanipuleerd werd en ziekenhuis in en uit gestuurd werd door haar moeder die het syndroom Münchausen by Proxy heeft. Zij beschrijft hoe haar moeder haar aan bed gekluisterd maakte, waardoor zij verlamd raakte, niet meer kon bewegen. Hoe zij uit huis werd geplaatst en langzaam maar zeker weer leerde lopen, gewoon voedsel leerde eten en met vallen en opstaan haar eigen leven kon gaan leiden. Met een voorwoord van de Zwitserse kinderarts en forensisch geneeskundige A.N. die schrijft over het ziektebeeld MbP, een vorm van kindermishandeling en aan het eind van het boek enige verwijzingen naar andere ervaringsverhalen (pag. 234) en websites met informatie.

Over de schrijfster: Nina Blom groeide op in een niet doorsnee gezin met een zus, een moeder die leed aan het syndroom MbP en een vader die veel weg was en niet tegen moeder inging. Nina wist tot aan haar zesde jaar ook niet dat zij nog een opa en oma had van moeders kant. Met haar oudere zus Eva heeft Nina later even contact gekregen, met haar ouders niet meer. Nina Blom deed de kunstacademie en woont samen met Sean.

Korte beschrijving: Nina Blom beschrijft hoe ze opgroeide. Als kind was ze vrolijk en vol levenslust. Maar ze werd door haar moeder vaak thuisgehouden en meegesleept naar ziekenhuizen waar ze moest zeggen dat ze pijn had. Haar moeders invloed was zo groot dat ze daar niet tegenin durfde te gaan en haar vader ging niet tegen haar moeder in.

Op haar negende mocht Nina van haar moeder niet meer naar school, ze werd door haar moeder ingezwachteld, kreeg te zware medicijnen, werd ziek gemaakt. Nina werd zestien keer opgenomen in een ziekenhuis en kon tenslotte niet meer lopen en gewoon eten. Nina voelde zich ook zo ellendig dat ze niet meer door wilde. Haar ouders spraken over euthanasie.

Artsen zagen niet wat er aan de hand was of deden niets, totdat een kinderarts het wél zag en ingreep; Nina werd op haar veertiende uit huis geplaatst, opgenomen in een ziekenhuis waar zij werd verzorgd, langzaam maar zeker revalideerde, weer leerde eten en sterker werd.

Daarna kwam zij in een tehuis, maakte de middelbare school af en leerde zelfstandig te wonen. Met vallen en opstaan leerde Nina om een zelfstandig leven te leiden. Dat ging niet meteen van een leien dakje. Ze kwam onder invloed te staan van een verkeerde vriend, Carl, die schulden maakte en haar daarmee liet zitten. Pas toen Sean in haar leven kwam, ze therapie ging volgen om haar posttraumatische stress stoornis te verwerken kwam ze meer in evenwicht.

Wat viel op: Hoe lang het heeft geduurd voordat een hulpverlener ingreep. Hoezeer een kind graag z'n best wil doen om het een ouder naar de zin te maken, en hoe afhankelijk een kind daarbij is. Hoe groot ook de conflictsituaties waren waarin Nina belandde bij hulpverleners als ze van haar moeder niet mocht bewegen of pijn moest hebben.

Citaten: Pag. 93: 'Elke avond voor het slapen deed mijn moeder de zwachtels

strakker. Ze knelden om mijn armen, mijn vingers werden gevoelloos. Ik kreeg ook prednison van mijn moeder. Mijn gezicht was erg opgezwollen. Ik voelde me niet lekker, een beetje duizelig en vaak moe.'

Pag. 103: 'Thuis gaf ze me veel meer pillen. Dit keer waren het maar een paar pilletjes. "Hier, ik geef je deze pillen voor de pijn, dat hoeven ze boven op de afdeling niet te weten, hoor je wat ik zeg? Niemand heeft hier wat over te zeggen", siste ze.'

Pag. 129-132: "Hoe kan ik leren lopen als ik dat absoluut niet mag? Hoe kan ik dit de dokters duidelijk maken?" Ik keek naar de camera. "Zullen mijn ouders anders reageren als de camera er is?" (...) "Je moet niet zulke rare dingen vertellen, Nina!" "De zusters zeggen dat ik mijn armen en benen kan bewegen...echt waar mama! Ik ben niet ziek..." (...) "Ik heb verteld dat Nina, één: geen spierziekte heeft. Twee: niet spastisch is. Drie: betere pijnstillers heeft gekregen..."

Pag. 169: 'De weken vlogen voorbij. Ik lag nu ruim negen maanden in het ziekenhuis. Ik liep sinds drie weken zonder krukken.'

Pag. 225: 'Jarenlang heb ik zeer intensieve therapie van hem gekregen. Het begon met individuele gesprekken. Ik wilde mijn PTSS aangaan en mijn trauma aanpakken.'

Recensies/extra: Zie ook: <http://www.gezond24.nl/video/bekijk/nina-blom-je-bent-een-verschrikkelijk-kind.htm>

<http://www.ad.nl/ad/nl/1038/Rotterdam/article/detail/3046999/2011/11/23/Moeder-maakt-dochter-bewust-doodziek.dhtml>

'(...) Het scheelde weinig of Nina Blom (36) was er niet meer. Haar ouders hadden het in haar bijzijn met de huisarts over euthanasie. Zelf wist de toen 14-jarige ook niet beter dan dat ze binnen een paar weken zou sterven aan de gruwelijke spierziekte die haar moeder had bedacht. 'Ik heb de dokter er ook om gevraagd. Ik kon níet verder,' zegt ze vandaag in het AD.'

<http://www.boekenwurm-en-pleeg.nl/2012/01/04/je-bent-een-verschrikkelijk-kind-nina-blom> : 'Nina Blom heeft met *Je bent een verschrikkelijk kind*, een aangrijpende autobiografie geschreven. (...)'

Bol.com: Lennie Haarsma: 'Het hartverscheurende, autobiografische verhaal van Nina Blom die veertien jaar lang ziek is gemaakt door haar moeder en slachtoffer was van het Münchhausen by proxy-syndroom. (...) Nina onderging jarenlange therapie en schreef dit boek om artsen en hulpverleners te attenderen op deze vorm van kindermishandeling.'

Extra informatie over MbP: Zie ook [Stichting Overlevers Munchausen bij Proxy](#)